

Ki kapott a Kulturális Alapból?

Mint korábban megírtuk, az idén csak negyedannyi – 5 millió – forintot szavazott meg a közgyűlés a Szegedi Kulturális Alapba, mint tavaly. A beérkezett pályázatokból (összesen 129) kiderült, hogy 38 millióra lett volna igény. Mindezekből következik, hogy erősen szelektálni kellett a pályázatokat és akinek jutott is a pénzből, annak is jóval kevesebb az igényelt-nél. A kulturális bizottság javaslata alapján a május 28-i közgyűlés hagyta jóvá a támogatási összegeket. A következőkben sorozatban közöljük, mely – nem városi fenntartású – intézmények, magánszemélyek, egyesületek milyen kulturális célra, mennyit kaptak az 5 millióból.

A Collegium Musicum az alsóvárosi templomban szervezett orgonahangversenyekhez kapott 15 ezer forintot; a JGYTF 1. sz. gyakorló általános iskolájának kórusa az Éneklo Ifjúság Napja rendezvényeire 10 ezer forintot; a Juss Alapítvány adja ki Szurómi Pál: Tükrök, tükröződések című kötetét, 100 ezer forintos városi támogatással; a Tiszatáj Alapítvány a folyóirat megjelenéséhez 200 ezer forintos támogatást kapott; a Szeged Táncegyüttes az önkormányzattal kötött együttműködési szerződés alapján 500 ezer forint támogatást nyert el.

Lengyel András irodalomtörténet Utak és csapdák címmel tervez tanulmánykö-

tetet, ennek kiadásához 50 ezerrel segítik; az Alliance Francaise francia társalgási klubot kíván működtetni, 10 ezerrel támogatja a város; a Pedagógus Női Kar 15 ezret kapott iskolai hangversenyek költségeihez; az Értelmiség '93 nyári egyetem rendezési költségeihez 110 ezerrel járulnak hozzá.

Dorogi Imre festőművész albumának kiadásához dr. Apróné dr. Laczó Katalin 50 ezer forintos támogatást kap, a Szegedi Szépművészeti Céh a képzőművészeti szabadiskola és az ásatáshalmi művésztelep működtetéséhez 150 ezret. A Kincskereső című gyermekirodalmi folyóirat fenntartásához 300 ezret biztosítottak, a Gondolat-Jel című folyóirat nyári számának megjelentetéséhez 30 ezret. A Liszt Ferenc Kamarakórus működési költségeihez 50 ezerrel járulnak hozzá; a Szegedi Tanítóképző Végzettség Baráti Köre a képző emlékkönyvét szeretné megjelentetni, 40 ezer forintos támogatást kaptak; Klígl Sándor szobrászművész egyéni kiállításokhoz készülő katalógusának kiadásához 20 ezer forintot nyert.

A Juhász Gyula Művelődési Központ népi díszítőművész szakkörét, színjátszó csoportját, az ugyanott működő városi rock klubot 20-20 ezerrel segítik. A Vaszy Operastudió 60 ezer forintos támogatást kap bemutatójának megvalósításához; a Tömörkény István Üdülőtársulat szoborkompozíciók megvalósításához 100 ezret, a Jövőndő Értelmiség Köre tevékenységéhez 30 ezret nyert el.

(Folytatjuk.)

Három estébe fért bele a Szeged Táncegyüttes utánpótlás csoportjainak évfárá mősora: az Ifjúsági Házban az utóbbi két hétvégén összesen nyolc táncsoport mutatta be, mennyivel gyarapodott tavaly óta. Sokkal. Nemcsak a táncutadás, az előadásmód minőségi (felsőbb) fokaira gondolok; minden csoportnak a repertoárja is bővült. A három est – az előnytelen körülmények, az IH-katlan dacára – szívet melengető, szemet gyönyörködtető produkciói mellett az a tény is jó érzéssel tölti el az embert, hogy milyen sok gyerek tanulja meg évről évre a Szeged együttesben a hagyomány tiszteletét, sajátítja el a művészeti értékeket.

A legkorábbi, május 28-i előadás főszereplői a Guzsalyas (vezető: Nagy Albert), a Berkenye (Veress Katalin) és a Csillagfürt (Halmi Zoltán) csoport táncosai, valamint a Vajdaságból érkezett vendégek, a csókai gyerekek voltak. A második, június 4-i alkalommal a Lajtorja (Bánfi Árpád), a Guzsaly (Nagy Albert - Hegyi Péter) és a Kisbajtár csoport szerepelt. Június 6-án, vasárnap este lépett fel a Gombos András vezette Eben Guba csoport és a Motolla táncosai, akiknek munkáját szintén az együttesvezető, Nagy Albert irányítja.

Ízlés dolga persze, de általában az erdélyi, azon belül is a kalotaszegi, a széki, a mezőszéki táncok kápráztatják el leginkább a közönséget; a táncok motívumgazdagsága, a variációk sokasága, az improvi-

Lajtorja: Dél-alföldi táncok (Fotó: Somogyi Károlyné)

Három táncest a Szeged együttesel

zációs jelleg, az érzelmi tartalma finomsága és sokszínűsége mellett talán az is magyarázza elfoglaltságunkat, hogy az egyetemes néptáncművészetben is párját ritkítja a hagyománykincsnek ez a burjánzó gazdagsága. A Szeged Táncegyüttes különféle csoportjainak repertoárjában mindig is középponti szerepet kaptak ezek a táncok, s rendszeres a bemutatókat követő hangos ünneplés is, mint most a Guzsalyas, a Guzsaly, az Eben Guba, vagy a Motolla

számait után. A határokon belüli táncdialektusok anyagaiból a közönség kedvencei közé tartoznak a pezsdítő verbunkkal ékes szatmári táncok. Biztos sikerre számíthatnak az előadók, mint most a Guzsaly és a Motolla táncosai.

Ha arra gondolunk, hogy a gyerekektől a szülők is „eltanulnak” ezt-azt, s több száz családban válik így otthonossá a néptáncművészeti érték, azt kell mondanunk: a Szeged Táncegyüttes (akár a többi, megnehezült körülmények

között is talpon maradt nem hivatásos művészeti együttes) nagyra értékelendő missziót tölt be.

Érdemes megnézni az éves eredményekről áttekintést nyújtó és – a három eddigi est alapján – szép élményt ígérő gálaműsorukat az újszegedi szabadtéri színpadon; 11-én, pénteken este 6-kor kezdődik és az együttes minden csoportja szerepel benne.

S. E.

■ Színkör a Tantuszban

Jákob és a többiek

Fotó: Schmidt Andrea

használnak mindnyájunkra. Talán egy dologban nem: ők, ott, akkor, mintha könnyebben tudtak volna megbocsátani. Ha lehet tanúsága ennek a darabnak, hát ez az egyik.

A színészek többsége három négy szerepet is kapott a harminchat figurát felvonultató előadásban. Ez a Bibliát jól ismerőket nem zavarja, az iskolás gyerekek azonban félő, hogy néha eltévednek az arcukat cserélgető alakok között. Függetlenül ettől *Karczag*

Ferenc ifjú Jákobként épp olyan hiteles, mint töprengő Potifárnéként. A többiek inkább egy-egy szerepben remekelnek. *Dobos Katalin*, igazán mélytűző, szerelmében őszintén szenvedő Potifárnét alakít, *Radó Péter* fáraója zseniális, *Albert Gábor* Duduja jó példája annak, hogyan emlékeztethet egy kis gonosz törpe a „főszereplő”, közé. *Bicskey Lukács* érzékeny, fiatalon bölcs Józsefet alakít, de mintha kicsit zavarba jött volna a cím-

szereptől. Talán a rendező felelős azért, hogy József legfontosabb tulajdonsága, a találékonyság, a tehetség nem kapott kellő hangsúlyt. Ráhel – *Szanka Dóra* – gyönyörű, de, akiért ennyi évet szolgálnak, annak nem ártana picit izgalmasabb nőnek lennie. Rácz Tibor diszkrét humorával érdekes figurája a darabnak, Téglás Judit öregasszonya bizarr, mintha egy abszurd drámából pottyantották volna. A játék fontos kiegészítője a *Madarász Klára* válogatta zene és a szereplők kultikus hangulatot teremtő éneke.

A látvány *Molnár Zsuzsa* munkáját dicséri. A díszletegyszerű és praktikus. Néhány kő, lepel és használati tárgy jelöli ki a cselekvések helyét, a közönség számára lerakott párnák oválisában. Mint fészekben mozognak itt, földszínnel megfestett jelmezeikben a szereplők. Forró barna ruhájában Potifárné úgy fest, mint egy frissen kiégett terrakotta szobor. Jákobon a fekete tóga az állhatatos ember jelmeze, Ráhel tiszta kék ruhája egy darab ég a messiás, bibliai tájakról.

Vasárnap este is telt ház, jó részt fiatalok és gyerekek előtt játszották a művészek Jákob és József történetét. Kár, hogy az utolsó előadás volt.

Pacsika Emília

■ Szegedi egyházzenei napok

Fűtötten és mégis tapintattal

A krónikás számára különösen kellemes meglepetés volt a dr. Hofszang Józsefné vezényletével fellépő *Széchenyi István Gimnázium és Szakközépiskola Énekkarának* előadása. A leánykar jól eltalálta az előadói habitusának megfelelő darabokat, s *Lotti Vere languores nostros* című művében, és kivált Brahms *Regina coeli* című motettájában a tiszta hangú szólóének és a kórus egyszerű, áttűnő és könnyed hangzása révén, meghittsággal ragadta meg a hallgatót.

A zenei gondolat szép megformálásával, a műveket gondosan kimunkáló előadói teljesítményével, az intonációs hibáktól teljesen mentes megszólalásával a Liszt Ferenc Kamarakórus műsora jelentette az est legösszefogottabb alakítását. Hogy Haydn szépen áradó Hálaéneke, Mozart felemelő Ave verum Corpus-a, Kodály bensőséges Esti dala, vagy Beethoven Gottes Ehre in der Natur kórusműve lenne-e inkább, aminek előadásától az *Illés Mihály* vezette kamarakórus gazdag hangzáskultúrája a vallásos érzelem világát oly fűtötten és mégis tapintatosan

Legalább két koncertnyi előadásra lehetett volna elosztani az egyházzenei napok rókus templombeli kórushangversenyét. A műsor, mint eddig is, gazdag anyaggal szolgált, ami pedig az előadókait illeti, a művek legjobb, legpontosabb tolmácsolásának szempontjából négy kórus emelhető ki.

azokat a darabokat, amelynek előadása az est legjobbjai közé sorolható. Kezde mindjárt Johann Sebastian Bach 78-as kantátájának duettjével, ezzel a kórust és szólóéneket szép harmóniába állító tétellel – benne kivált a sopránn szólóénekből sugárzott a bachi zene humánus lírája. A pedagóguskar legihletettebb számaként a krónikás Kodály Ave Maria kórusművét jegyezte fel, tiszta hangzásával, s az áhítat mélységének szép feltárásával; de említésre kívánczik az egyszerű már hallott Brahms motetta egyszerű tisztasága is.

S mit veszít a közönség! – azok, akik az utolsó kórus előtt elhagyják a templomot (bár igaz, a hosszúra nyúlt, szünet nélküli hangverseny az edzeteket is próbára teszi) cserében lemaradnak négy hibátlan tételről Pergolesi Stabat materből, egy lebegően szép Bruckner motettáról (Locus iste), Orff bensőséges lírával előadott Ave Maria darabjáról és kivált Kodály Adventi énekéről, amelyben a Szegedi Ifjú Zenebarátok Kórusa Erdős János karnagy vezénylete mellett egyszerre mutatta meg érzékenységét az áttűnő és a súlyos, ünnepélyes maradó iránt.

Panek Sándor

■ Ünnepi könyvhét

Találkozás Ördögh Szilveszterrel

kiemelkedő prózaíróvá. Már első kötete után megkapta a József Attila díjat; később a Fiatal Írók József Attila Köre titkára lett, kor- és pályatársai bizalmából. Minden ízében szegedinek vallja magát. Egyik vallomásaiban így ír erről: „...valóban tősgyökeres szegedi, sőt alsóvárosi vagyok, közvetlen földemőim vezetéknéve: Ördögh, Szögi, Dobó,

Bullás, mely utóbbi Bálint Sándor szerint csak itt található meg és török időkig nyúlik vissza...”

Nyolc kötete jelent meg eddig, gyakran jár Szegeden – hozzátartozói, rokonai itt élnek –, de a dolgok úgy alakultak, hogy mégis első szegedi íróolvasó-találkozóját rendezik meg június 9-én, szerdán este 7-kor, a Bálint Sándor Művelő-

dési Házban. Közreműködik: *Gelencsér Ildikó* előadóművész és *Kiss Ernő* népművelő.

Szerdán délután 2 órától könyvpremier lesz a Sík Sándor Könyvesboltban: *Richard Steinpach* *Hogyhogy élünk a halál után* című könyvét *Sepp Reissmann*, a stuttarti Verlag der Stiftung Gralsbotschaft GmbH könyvkiadó kereskedelmi igazgatója mutatja be.

■ 1966 decemberében Osztyálfénykép címmel vérszédítően friss, megragadóan őszinte, ám épp ezért kíméletlenül szókimondó novella jelent meg a Tiszatájban. Szerzője – egy gimnazista fiatalember – már ezzel az egy írásával is bizonyította tehetségét, azonban – ahogy ez mifelénk Horger Antal óta gyákorta előfordul – kemény bírálói is akadtak; az ifjú író „száműzetett” városunkból.

A fővárosba menekült, mint oly sokan előtte, utána; – már alálósan unalmas leírni: Szeged nem megtartó város – s ott vált elsőpró szuggesztivitású,